

nyelse samt om den gregorianska sången. Bland väntade medverkande märkas: professor R. Prenter, Aarhus, Dr A. Sandvik, Oslo, Mag. art. Finn Viderø, Köpenhamn och kyrkoherdarna A. Adell och K. Peters.

Sällskapet årsmöte planeras att hållas i Växjö 2—7 augusti.

Tidegården i Norge.

Det er ikke lett for en nordmann å skulle berette om Erfaringene av tidebønnen i menighetslivet, ganske enkelt av den grunn at det er så lite eller intet å fortelle om. Tidebønn i egentlig mening har meg bekjent ennå ikke forekommet regelmessig i nogen norsk menighet. Angående de spredte tilløp til »vespere» o. l. i tidligere henviser jeg til res.kap. Agnar Sandviks artikkel i dette tidsskrift hefte årg. 1946. Større plan i arbeidet ble det da nogen interesserte innefor Ordo Crucis tok opp spørsmålet om Tidebønnen. Ordo Crucis er en norsk orden av prester og lekmenn, den er centralt kirkelig innstillet, legger stor vekt på Kirkens bekjennelse, på skriftemålet og høymessen; den understreker videre bønnesamfundet og at man vil gjøre alvor av omvendelsen i sitt eget liv. Ordo Crucis ble dannet 1933 og har hele tiden omfattet folk med de forskjelligste synsmåter ellers. Den er ikke spesielt liturgisk innstillet, men har likevel i mange år delvis brukt en matutin, sext og completorium på sine årlige »retreat» og ukentlige samvær. Enkelte av brødrene i ordenen har personlig gått inn for tidebønnen både teoretisk og praktisk, og de har også til en viss grad brukt den i menighetsarbeide, ikke uten å vinne gehør, men dog for sporadisk til at det ennå kan sies noget nærmere om det. En vesentlig grunn har vært at vi hittil har manglet en ordentlig tidebønnbok, men da den nu er kommet («La oss alle be» bønnebok for kirke og hjem, ved Agnar Sandvik; Trondheim 1948), håper jeg at vi år 1949 i Trondheim kan ha litt mer konkret å fortelle enn på nuværende stadium.

Pastor Helge Fehn.